

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգևածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մատթևոս 11:28

Բարի լուր

ԱՊՐԻԼ 2024, N3 (156)

ՔՐԻՍՏՈՍ ՀԱՐՅԱԿ Ի ՄԵՌԵԼՈՆ

Հիսուսի սերը

ԱՀՔ եկեղեցիների համաժողով

**Արցախի և հնդիկ ժողովուրդներին
նվիրված հավաքույթ**

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Ապրիլ 2024, N3 (156)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՐ

<u>Քրիստոս հարյավ ի մեռելոց</u>	1
<u>Հիսուսի սերը</u>	5
<u>Զգայուն սիրտը</u>	8
<u>Իվան Անտոնովիչ Լևչուկն օգնում էր բոլորին</u>	9
<u>Կրակի մկրտություն</u>	11
<u>Ծեր վարպետի դասը</u>	13
<u>Հազուստի պատիվ</u>	14
<u>ԱՀՔ եկեղեցիների համաժողով</u>	14
<u>Արցախի և հնդկի ժողովուրդներին նվիրված հավաքույթ</u>	15

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հաղցն՝ info@barilur.org

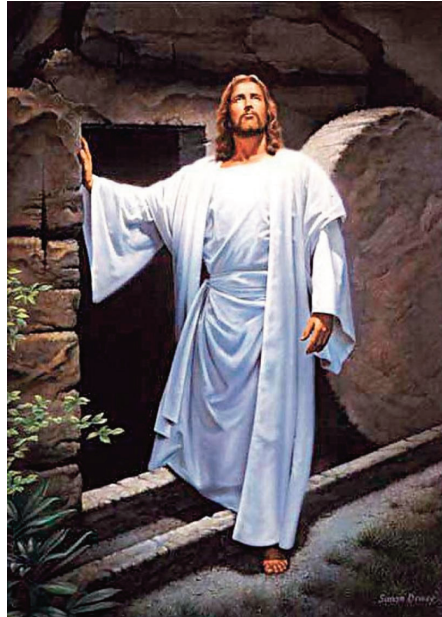
ՔՐԻՍՏՈՍ ՅԱՐՅԱՎ Ի ՄԵՌԵԼՈՅ

Սրտանց ասենք՝ «Փառք մեր Տեր Աստծուն» այս հրաշալի և ուրախ օրվա համար, քանի որ Քրիստոսը Հարության է առել և հիմա Նա, Իր Հոր աջ կողմում նստած, մեզ համար բարեխոսություն է անում:

Ղուկասի 22:14-15-ում կարդում ենք՝ «Ու երբ ժամը հասաւ, սեղանն անարաւ և փաստերկրու առաքեալները իրեն հետ: Ու ըսաւ անոնց, Փափաքելով փափաքեցայ որ այս գալիկը ձեզի հետ ուրեմ իմ չարչարուելէս առաջ»:

Հետաքրքիր է, սիրելիներ՝ր, ինչո՞ւ էր Հիսուսը այդքան փափագում ուտել այդ Չատիկը չարչարվելուց առաջ: Նա Իր երկրային կյանքի ընթացքում, երբ սկսել էր քարոզել Երկնքի Արքայությունը, երրորդ Չատիկն էր, որին պետք է մասնակցեր: Բայց ինչո՞ւ էր Նա այդքան փափագում այդ Չատիկն ուտել...

Մինչ այս խոսքերին վերադառնալը հիշենք, որ Չատիկը Հին Ուխտի տոներից մեկն էր և սկիզբ էր

առել այն ժամանակ, երբ Աստված Իր ժողովրդին ցանկանում էր ազատել Եգիպտոսի 430 տարվա գերությանից: Ելից 12-ի հենց սկզբից կարդում ենք՝ Տերը խոսեց Մովսեսի ու Ահարոնի հետ Եգիպտոսի երկրին մեջ. «Իսրայելի բոլոր ժողովրդին գրուցեցէք՝ ըսելով, Այս ամսուն փասնին ամէն մէկը իրեն գառնուկ մը առնէ իրենց հայրերուն փանը համեմար, այսինքն փուն գլուխ մէյմէկ գառնուկ», «Եւ արինէն առնեն ու փուններուն երկու կողմի դրանդիքներուն ու վերի սեմին վրայ քսեն, որ զանկէս պիտի ուրեն», «Եւ այն գիշերը Եգիպտոսի երկրէն պիտի անցնին, ու Եգիպտոսի երկ-

րին մեջ ամեն առջինները, մարդէ մինչև անասուն, պիտի զարնեն. Եզրիպտոսի բոլոր աստուածներուն վրայ դարաստան պիտի կատարեն. ես եմ Տէրը: Եւ արիւնը չէր եղած քուններուն վրայ նշանի համար ըլլայ. ու երբ արիւնը փեսնեն, չէր վրայէն պիտի անցնիւ. և հարուածը չէր վրայ պիտի չգայ չեզ կորսնցնելու, երբ Եզրիպտոսի երկիրը զարնեն» (Ել. 12:3,7,12,13): Եվ գիշերը, երբ սատակիչ հրեշտակն անցնում էր փողոցներով, մայրում էր բոլոր տների դրանդիքներին ու վերի սեմերին, և եթե արյուն կար քաված, չէր զարկում, իսկ եթե արյուն չկար, զարկում էր, ու այդ տան անդրանիկը մեռնում էր: Սատակիչ հրեշտակը հաշվի չէր առնում, թե այդ ընտանիքի անդամներն ինչ ազգից են, ինչպիսի մարդիկ են՝ լավ թե վատ (բարոյական թե ոչ, համեստ թե ըմբոստ, խելացի թե անմիտ, բարեգործ, հարուստ, աղքատ...)՝ զարկում էր տան առաջնեկներին, եթե արյան նշանը չէր տեսնում:

«Չատիկ» բառն ինքնին նշանակում է կողքով անցնել:

Ոմանք կարող են հակառակել՝ ասելով՝ մի՞թե Աստված չգիտի, թե ով է լավ մարդ ու ով՝ վատ, որ լավին պահի, իսկ վատին սպանի: Սիրելիներ, այստեղ խոսքը լավի ու վատի մասին չէ. Աստծո հրամանը միայն

վերաբերում էր դրանդիքներին արյան առկայությանը կամ բացակայությանը: Սատակիչ հրեշտակը մայրում էր միայն ու միայն արյան նշանին և ուրիշ ոչ մի բանի: Արյունը նշան էր, որ այդ տան մեջ մահ չէր լինելու: Արյունը նշան էր նաև, որ այդ տան մարդիկ հավատացել էին Աստծուն ու Մովսեսին, ուստի այդ տան անդրանիկը իրեն ապահով էր զգում, քանի որ գիտեր, որ Աստծո Խոսքը ճշմարիտ է, և իրեն վնաս չի լինի:

Արյունին մայելը մարգարեական հայացք էր ապագայի նկատմամբ: Երբ արյունը քսում էին, մարդիկ չէին մեռնում, քանի որ մեռնում էր գառը, մարդիկ չէին մեռնում, քանի որ նրանք հավատացել էին Մովսեսին և Աստծուն:

Ելից Գրքի 12-րդ գլխում կարդում ենք, որ գառը ընտրում էին ապիպ (ապրիլ) ամսի տասին, չորս օր պահում էին, զննում էին, որ այն անառատ լիներ, իսկ հետո՝ ապրիլի 14-ին՝ իրիկնադեմին, գառը մորթվում էր, և արյունը քսում էին դռան վերևի սեմին ու երկու դրանդիքներին:

Ուրեմն, սիրելիներ, ինչու՞ էր Հիսուսը փափագում այդ Չատիկն ուտել... Հին Ուխտի Չատիկը իսրայել ժողովրդին ազատում էր Եզրիպտոսի գերությունից: Հիսուսը փափագում էր Չատիկը ուտել, որպեսզի

աշակերտներին բացի Աստծո ծրագիրը: Այն է՝ Ինքը պետք է մեռնի որպես Չատիկի ճշմարիտ Գառ՝ մարդկանց ազատելու ոչ թե Եգիպտոսի, այլ մեղքի ու մահվան գերությունից՝ ողջ մարդկության համար բացելով Հավիտենական Կյանքի ճանապարհը: Այդ ճանապարհը Ադամի մեղանշելուց հետո փակվել էր մարդկության համար:

Հովհաննես Մկրտիչը, երբ տեսավ մկրտության համար իրեն եկող Հիսուսին, ասաց. «...Միա Աստուծոյ Գառը որ աշխարհի մեղքը կը վերցնէ» (Հովհ.1:29): Նա ամբողջ աշխարհի մեղքը Իր վրա վերցրեց ու խաչվեց որպես քավություն մարդկության մեղքի: 1400 տարի Չատիկի տոներին մորթվող գառները նախախորհուրդն էին Աստծո Գառի, որ պետք է մորթվեր մարդկության մեղքի համար: Հիսուսը կերավ Չատիկը, իսկ հետո մորթվեց որպես Չատիկի Գառ:

Ինչպես որ Չատիկի գառը չորս օր պահում ու ստուգում էին՝ անարատ է թե ոչ, նույնպես էլ Հիսուսին՝ չորս օր «ստուգեցին», և անարատ գտնվեց: Նա մեռավ ապրիլ ամսվա 14-ին՝ այն օրը, որ մորթում էին Չատիկի գառը, իսկ երրորդ օրը Հարություն առավ: Այդ չորս օրը Հիսուսը փորձվում էր որպես Չատիկի Գառ: Նրան ծաղրում էին, ապտա-

կում, ծաղկում, գլխին փշե պսակ դնում.... Այդ բոլոր բաների համար Հիսուսը նրանց չպատասխանեց ու ոչ մի վատ խոսք չասաց: Դրա համար էլ Նա ասում է. «Ալ չեզի հեկը շար պիրի չիօսիմ, վասն զի այս աշխարհին իշխանը կու գայ, և իմ վրաս բան մը չունի» (Հովհ. 14:30): Դա Նրա «ստուգումն» էր, և Նա անարատ գտնվեց ու մորթվեց: Փառք Տիրոջը դրա համար: Մորթվեց, որ երրորդ օրը Հարություն առնեի և բարձրանար երկինք և այնտեղ, Հոր աջ կողմը նստած, մեզ համար բարեխոսություն աներ:

Երուսաղեմի տաճարի Սրբության Սրբոցի մուտքը վարագույրով փակ էր, և ոչ մեկը չէր կարող ներս մտնել, միայն քահանայապետը, այն էլ տարին մեկ անգամ: Հարությունից հետո բաժանարար վարագույրը վերևից ներքև պատռվեց, և բացվեց Երկնքի Արքայության դուռը մարդկության համար:

Սիրելիներ, եթե ես քարոզում եմ Հիսուսին, ու իմ խոսքերն ու իմ կյանքը չեն համապատասխանում միմյանց, ուրեմն իմ խոսքերն ունայնություն են ու արժեք չունեն: Եթե ես Հիսուս եմ քարոզում, պետք է իմ կյանքը վկայի այդ մասին և լինի լույս մարդկանց համար:

Հովհաննու Ավետարանի 20-րդ գլխում կարդում ենք՝ երբ Հարույն-

յունից հետո բոլորը մեկտեղ էին հավաքված, հայտնվեց Տերն ու «Խաղաղություն» մաղթեց: Աշակերտներից մեկը՝ Թովմասը, որն այդ ժամանակ այդտեղ չէր, հետո ներկաների վկայությանն ի պատասխան ասում է. «Եթե իր ձեռքերուն վրայ բևեռներուն նշանը չտեսնեմ, ու մատս բևեռներուն տեղը չխոթեմ, և իմ ձեռքս անոր կողը չխոթեմ՝ չեմ հաւատար»: Ուր օր հետո Տերը նորից է հայտնվում աշակերտներին. «Եւ ուր օրէն երև ղարձեալ աշակերտները ներսն էին, Թովմաս ալ անոնց հեկ. եկաւ Յիսուս, դռները գոց ըլլալով. ու կայնեցաւ անոնց մէջտեղը և ըսաւ, Խաղաղութիւն չեզի: Երբքը ըսաւ Թովմասի, Մարդ հոս բեր և նայէ իմ ձեռքերս, ու բեր քու ձեռքդ և իմ կողս խոթէ, ու մի ըլլար անհաւատ, հապա հաւատացեալ»:

Սիրելիներ, Թովմասը Տիրոջ աշակերտն էր, Նրա հետ քայլել էր, տեսել էր Հիսուսի կատարած հրաշքները, մասնակից էր եղել այն ամեն մեծամեծ գործերին, որ Տերն արել էր Իր երկրային կյանքի ընթացքում, սակայն Հիսուսը նրան անհավատ կոչեց, որովհետև նա չհավատաց, որ Տերը Հարություն է առել: Եթե մենք չենք հավատում Հիսուսի Հարությանը, ապա մեր հավատքը պարաս է, ու մենք օդի մեջ խոտողներ ենք: Մեր հավատքի հիմքը Հիսուսի Հա-

րությունն է: Նա մեռավ մեր մեղքերի համար և Հարություն առավ մեզ արդարացնելու համար:

Այսօր մենք տոնում ենք մեր Տերն ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի Հարությունը: Հարություն առած Հիսուսը Մարիամին ասաց. «Մի վախճաք, գացէք իմ եղբայրներու ըսէք որ Գալիլէա երթան, ու հոն զիս պիտի տեսնեն» (Մարթ. 28:10): Հիսուսը մինչ այդ իր աշակերտներին եղբայր չէր կոչել, այլ՝ բարեկամ. «Դուք իմ բարեկամներս էք, եթէ ընելու ըլլաք ինչ որ ես չեզի կը պատուիրեմ» (Հովհ. 15:14): Բայց Հարությունից հետո նրանց եղբայր անվանեց. «Գնա ասա իմ եղբայրներին, որ ես գնում եմ իմ հորս քով և չեք հորը քով, իմ Աստուծո քով և չեք Աստուծո քով»: (Հովհ. 20:17): Քրիստոսի Հարությունով մենք նորից ծնվեցինք կենդանի հույսի համար, քանզի՝ «եթէ կը հաւատանք թէ Յիսուս մեռաւ ու յարութիւն առաւ, նոյնպէս ալ Աստուած ննջեցեալները Յիսուսով պիտի բերէ անոր հեկ: ...Վասն զի Տէրը ինք ազդարարութեան հրամանով, հրեշտակապետին չայնովը ու Աստուծոյ փողովը երկինքէն պիտի իջնէ, և Քրիստոսով մեռածները առաջ յարութիւն պիտի առնեն: Երբքը մենք ալ որ ողջ մնացած ենք՝ անոնցմով մէկտեղ պիտի յափըշտակուինք ամպերով Տէրոջը առջև ելլելու օրին մէջ, և այնպէս յափը-

ան Տէրոջը հետ պիտի ըլլանք»:

Սիրելի՛ս, դու այսօր Հայր ունես՝ երկինք ու երկիր ստեղծող Աստվածը: Նա ոչ միայն Հիսուսի Հայրն է, այլ նաև քո, ուստի ինչպես Հիսուսը Հարություն առավ մեռելներից, դու նույնպես հարություն պիտի առնես ու մտնես Հավիտենական հանգիստը, որտեղ այլևս մահ չի լինի, ոչ սուգ, ոչ հիվանդություն, ոչ աղաղակ: Նա է Ալֆան ու Օմեգան, Սկիզբն ու Վերջը: Նա քեզ Հավիտենական Կյանքը նվեր է տալիս: «Քանզի մեղքին վարձքը մահ է, բայց Աստու-

ծոյ չրի պարգևը յաւիտենական կեանք՝ մեր Տէրոջը Յիսուս Քրիստոսի շնորով» (Հռովմ. 6:23):

Ուրեմն, մենք հիմա հույսով սպասում ենք Նրա Երկրորդ գալուստին:

Սիրելի՛ս, եթե դու դեռ չես ընդունել մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին, որ քեզ համար մորթվել է ու Իր Արյունով քավել քո մեղքերը, ապա շտապի՛ր ընդունելու, որպեսզի փրկվես ու Հավիտենական Կյանք ունենաս:

Հրահայր եղբայր

ՀԻՍՈՒՄԻ ՄԵՐԸ

Թող մեր Տիրոջ՝ Հիսուսի անունը, փառավորվի: Ինձ համար մեծ ուրախություն է Հիսուսի եկեղեցում լինելը:

Սիրելիներս, ես չէի ճանաչում Հիսուսին: Բայց երբ սկսեցի մասնակցել հավաքույթների, Խոսքը լսեցի, սկսեցի Հիսուսին սիրել: Ես Տիրոջը մոտեցա Իր Խոսքով, հասկացա, որ Նա Իր կյանքն է դրել ինձ համար: Ես ավելի ճիշտ ճաշակեցի Հիսուսին Իր Խոսքի միջոցով: «Հավատքը լսելուց է, լսելը՝ Աստծո Խոսքից»: Երբ հասկացա, որ Հիսուսն ինձ շահ է սիրել, սկսեցի վերանայել իմ կյանքը, թե ի՞նչ անեմ, որ Նա

զգա, թե ե՛ս Իրեն ինչքան եմ սիրում:

Քույրե՛ր, եղբայրներ, բոլոր քրիստոնյաները գիտեն, որ Հիսուսը սիրում է բոլոր մարդկանց: Հարց է առաջանում, իսկ ես սիրո՞ւմ եմ Հիսուսին: Դա պիտի երևա, մարդիկ պիտի տեսնեն և Աստծո անունը փառաբանեն: Ես գիշեր-ցերեկ մտածում էի Նրա Խոսքի վրա: Ժամանակներ եմ եղել, որ նույնիսկ քնիս մեջ Սուրբ Հոգով աղոթել եմ բարձրաձայն: Կի՛նս է արթնացրել.

- Բա՛ֆի, ուզում եմ քնել, հերի՛ք է աղոթես:

Գիշեր-ցերեկ ուշքս, միտքս միայն Խոսքի վրա էր: Աշխատանքի

Ժամանակ ղեկավարս հանդիմանեց, թե ինչու եմ բարձրաձայն աղոթում: Ես չէի զգացել, որ բարձրաձայն եմ աղոթել: Բայց աղոթում էի անդադար...

Տիրոջը սիրող մարդիկ պիտի երևան, պիտի բացահայտվեն իրենց բարի գործերով: «Այս բանին մէջ է սէրը, որ ոչ թէ մենք սիրեցինք Աստուած, հասկա որ անհկա մեզ սիրեց, ու իր Որդին դրկեց մեր մեղքերուն քաւութիւն ըլլալու» (Ա Հովհ. 4:10): Ահա Աստծո Սերը: Եթե մենք սա հասկանանք... Եթե մեկը որդի է կորցնում կամ մեկը ցավ կամ էլ հիվանդություն ունի, դու կմխիթարես, այդ պահին ցավը «կկիսես», բայց կհեռանաս ու ցավն այլևս չես զգա: Իսկ ցավը կրողը չի կարող մոռանալ: Մեզ Սուրբ Հոգին պիտի բացի, թե Տերը ի՞նչ ցավ քաշեց հենց մեզ համար, ի՞նչ է արել հենց մեզ համար: Ու երբ մեզ հայտնվի դա, մեր մեջ Քրիստոսի Սերը կլցվի: Հովհ. 14:15-ում կարդում ենք. «Եթէ զիս կըսիրէք, իմ պատուիրանքներս պահեցէք»: Դրանով մարդիկ պիտի իմանան, որ դուք Հիսուսի աշակերտներն եք: Օրեր առաջ լսեցի մի երեխայի աղոթք՝ «Հիսուս, ուզում եմ քեզ նմանվել»: Երբ հարցրեցի, թե ինչպե՞ս է ուզում նմանվել, ասաց.

–Հայրիկս ու մայրիկս Հիսուսին շա՛տ եմ սիրում. նրանք ինչ որ կարդում են Սուրբ Գրքում, այդպես

են անում: Ես էլ եմ ուզում այդպես սիրել Հիսուսին:

Հովհ. 1:36-ում կարդում ենք. «Ու նայելով Յիսուսի վրայ, որ կը պրտփէր, ըսաւ, Ահա Աստուծոյ Գառը»: Աշակերտները գնացին Նրա ետևից, որովհետև լսեցին Նրա Խոսքը և տեսան, որ Նրա մեջ Կյանք կա: Երբ Հիսուսն հարցրեց, թե ի՞նչ եմ ուզում, նրանք իրենց կարիքները չթվարկեցին, այլ՝ «ու՞ր կկենաս, Ռաբի...» ասացին: Ուզում էին Տիրոջը մոտիկ ապրել, Նրա հետ լինել, Նրան գրկել և Իր Խոսքի մեջ մնալ:

Տիրոջը սիրող մարդիկ փնտրում են Հիսուսին, որ Նրա հետ ապրեն: Հովհ. 1:39-ում գրված է. «Ըսաւ անոնց, Եկէք ու տեսէք, եկան ու տեսան ուր տեղ որ էր իր օթևանը. նույն օրը անոր քով կեցան, վասն զի ժամը տասնի արեւններն էր»: Սա էր աշակերտների առաջնային փափագը: Երբ նո՛ր-նոր ապաշխարել էի, չէի նայում ոչ ճանապարհի հեռավորությանը, ոչ մեր վիճակին... Պատահել է՝ երեխաները ջերմության մեջ՝ 200-300 կմ գնացել ենք հավաքության մասնակցելու, Խոսքը լսելու համար: Փառավորվի Հիսուսի անունը: Տեսե՛ք, թե Աստծո Խոսքը ի՞նչ գործություն ունի. Սաղմոս 16:8-ում կարդում ենք. «Ամէն արեւն Տէրը իմ առջեւ դրի. Որովհետեւ իմ աջ կողմս է, պիտի չսասանիմ»: Այսինքն՝ միշտ Հիսուսի Խոսքն է իմ առջև, միշտ

Հիսուսի Ավետարանն է իմ առջև, միշտ Հիսուսի Կյանքն է իմ առջև: Այսպիսին է Տիրոջը սիրող մարդու կյանքը: Մարդիկ նայում են նրան, բայց Քրիստոսին են տեսնում նրա մեջ: Բայց հարցը սա է. «մարդիկ ի՞նչ կըսեն իմ մասին», իմ մեջ էլ Քրիստոսին կտեսնե՞ն: Մատթ. 5:16-ում գրված է. *«Այնպես թող լուսատրե ձեր լոյսը մատոց առջև, որ տեսնեն ձեր բարի գործերը, ու փառաւորեն ձեր Հայրը որ երկինքն է»*: Տեսեք, թե ի՞նչ է գրված Սաղմ. 73:25-ում. *«Ո՞վ ունիս ես երկինքի մէջ. Երկրի վրայ ալ քեզմէ զատ ուրիշը չեմ ուզեր»*: Իմ ուշքն ու միտքը, իմ ամբողջ փափագը, իմ սիրտը միայն երկինքն է: Մենք էլ ունենք հոգւեր, բայց հոգւր գործ չունի իմ ու Տիրոջս կապի մեջ: Հոգւր իշխանություն չունի, որ ինձ Հիսուսից հեռացնի: Ինչքան հոգւերս շատանան, ավելի պիտի մտնեմ Տիրոջ ներկայության մեջ:

Սիրելիներ, այսօր աշխարհի մեջ ի՞նչ ես փնտրում, ի՞նչ ես ման գալիս: Աշխարհը մեզ որևէ լավ բան չի տա: Երկրի վրա այս կյանքում Նրանից բացի ես ոչինչ չեմ ուզում, քանի որ Կյանքը Նրա մեջ է: Երգ Երզնգի 5:2-ում կարդում ենք. *«Ես կը քնանամ, բայց իմ սիրտս արթուն է»*: Տիրոջը սիրող մարդը, անգամ քնած ժամանակ, ուրիշ մտքեր չունի, ուրիշ պատերազմներ չունի, քնած է, բայց սիրտը սպասում է Տիրոջը: Երբ

մարդն սկսում է սիրել Հիսուսին, նա չի կարող ամեն օր Խոսքը չկարդալ: Բայց մարդիկ կան, որ ասում են. «Եղբայր, տկարացել եմ, ընկել եմ, բայց չգիտեմ ինչու»: Դու սիրու՞մ ես Հիսուսին, Իր Խոսքից մի՞ հեռացիր. Տիրոջ Խոսքը Հոգի և Կյանք է: Եթե դու Իր Խոսքն ես սիրում, դու Իրեն ես սիրում: Եթե դու աղոթում ես, ամեն օր, Իր հետ ես խոսում. *«Բան մը կը խնդրեմ Տէրոջմէն, Ու ասիկա կ'աղաչեմ, Որ կեանքիս բոլոր օրերը Տէրոջը տանը մէջ քնակիմ՝ Տէրոջը վայելչութիւնը տեսնելու, Ու անոր տաճարին մէջ զինք խնդրելու համար»*:

Դու մի՞ նայիր, թե ով է քեզ սիրում, և ով չի սիրում, մի՞ նայիր՝ եկեղեցում ով է քեզ բարևում, և ով՝ ոչ, ով է թուլացել, ով՝ ոչ... Եթե դու Նրան սիրես, հավաքույթներին դու ուրիշ մեկին չես նայի, ուրիշ մեկին չես փնտրի, դու կուզես միայն Նրան ճաշակել, միայն Նրանով ուրախանալ: Մի դեպք պատմեմ. մի քույրիկ շատ տկարացած էր և հավաքույթի չէր ուզում գալ, բայց հորդորներից հետո եկավ ու նստեց վերջում: Խնդրեցինք առաջ գալ, լացով ասաց. *«Ես շատ մեղավոր եմ, ես արժանի չեմ...»*: Ես մտքումս ասացի. *«Դու երանելի ես, քույրիկ»*: Այդ օրը ողջ հավաքույթին նա Տիրոջ ներկայության մեջ էր և Հիսուսին ճաշակած վերադարձավ տուն:

Փնտրի՛ր Տիրոջ երեսը, դու էլ կճաշակես: Տիրոջը սիրող մարդու հաճությունը Աստուծոյ օրենքի մեջ է, և օր ու գիշեր նրա օրենքի մասին է մտածում: Տիրոջը սիրող մարդը այսպիսին է: Իսկ Տիրոջ պատասխանը նրանց ահա այսպիսին է. *«Ես կը սիրեմ զիս սիրողները, Եւ զիս կա-*

նուխ փնտրողները զիս կը գտնեն» (Առակ. 8:17):

Քույրե՛ր, եղբայրներ, հոգսերը շատ են, հիվանդությունները շատ են, բայց թեկուզ ձեռք կամ ոտք չունենամ, հաց էլ չունենամ, ես կուզեմ միշտ Հիսուսի հետ լինել:

Բաֆի եղբայր

Զգայուն սիրտը

Իմանալով, որ Լևչուկ եղբոր միջոցով Աստված հանդիմանում է, խրատում, տալիս տեսիլք և հայտնություն, - հիշում է Լարիսա Մայեր - Բոգուն քույրը, - ես մանկուց երագում էի հանդիպել նրան, մանավանդ որ մայրս ծանոթ էր Իվան Անտոնովիչին և ինձ շատ հետաքրքիր դեպքեր էր պատմել նրա կյանքից:

Եվ ահա ես 1977 թվականին վերջապես բակեցի Կիևի նրա բնակարանի դուռը: Նա հրավիրեց ներս մտնել, և մայելով ինձ՝ ասաց, որ չգիտի, թե ով եմ ես, բայց դեմքս իրեն ծանոթ է: Երբ ես ներկայացա, ասաց, որ ես շատ մեծ եմ մորաքրոջը: Ես Իվան Անտոնովիչից դեռ սպասում էի հրաշքների՝ երկյուղով, վախով ու հուզմունքով: Իսկ նա իրեն պահում էր պարզ, համեստ, քաղաքավարի: Նրա աչքերը փայլում էին

սիրով և սրտակցությամբ: Չմայած այն հանգամանքին, որ այդ ժամանակ կրկին տնային կալանքի տակ էր, Նա ինձ ցույց տվեց Կիևը: Նրա դստեր և որդու հետ այցելեցինք մեկ կենդանաբանական այգի: Եվ աննդհատ զրուցում էինք: Զրուցում էր, իհարկե, Իվան Անտոնովիչը: Ես արդեն համզատացա՝ մտածելով, որ նա կարող է հիմա Տիրոջից հայտնություն չունի: Բայց նրա հետ մեր զրույցը գնալով ավելի ու ավելի հետաքրքիր էր դառնում: Լևչուկ եղբայրը պատմում էր քրիստոնեական կյանքում հանդիպող խնդիրների, հավատացյալների մոտ երբեմն առաջացող անհաջողությունների պատճառների մասին: Եվ ես զարմանքով հայտնաբերեցի, որ ես և նա երկար ժամանակ է՝ խոսում ենք անձամբ իմ քրիստոնեական կյանքի մասին: Նա ինձ դեռ ինչ-որ բան էր

հիշեցնում կարծես մեկ ուրիշի մասին, իսկ հետո մեծ կարեկցանքով մայեց ինձ ու հարցրեց՝ կարծես ցանկանալով, որ ես հաստատեմ նրա եզրակացությունը :

- Ճիշտ է, Լարիսա:

Եվ ես լաց եղա: Նրա կողմից կարծես ոչ մի կտրուկ հանդիմանություն, դիտողություն կամ մախատինք չկար, թեև ես զգացի, որ Աստված իմ սիրտը բացեց նրա առաջ: Պարզ օրինակներով մա ինձ ցույց տվեց իմ թերություններն ու սխալները և անմիջապես հուշեց, թե ինչպես դրանք շտկեմ: Քաջալերեց ինձ, իմ հոգուն հաղթանակի վստահություններշնչեց Աստծո բարեհաճության և

աջակցության մեջ: Ես համոզվեցի, որ Իվան Անտոնովիչն իսկապես հուսալի կապ ունի Տիրոջ հետ և նպատակ ունի ոչ թե հանդիմանել, այլ օգնել հավատացյալներին կատարելագործվելու հարցում :

Ես հանդիպել եմ այս օրհնված եղբորը ևս մի քանի անգամ, և յուրաքանչյուր հանդիպում ինձ համար դարձել է անգին գոհար: Ես միշտ ափսոսում եմ, որ մա իր մասին ոչ մի հիշողություն չի գրել: Մեր այդ հիշարժան հանդիպումները միշտ օգնել են ինձ կյանքի դժվարին պահերին փնտրելու ու գտնելու ամենաբարդ հարցերի պատասխանները:

ԻՎԱՆ ԱՆՏՈՆՈՎԻՉ ԼԵՎՉՈՒԿՆ ՕԳՆՈՒՄ ԷՐ ԲՈԼՈՐԻՆ

Ես Իվան Անտոնովիչի հետ ծանոթացել եմ երևի 1974 թվականին, — հիշում է եպիսկոպոս Միխայիլ Զիժը : - Նա այդ ժամանակ աշխատում էր իմ քրոջ՝ Լինայի և նրա ամուսնու՝ Նիկոլայի հետ: Վերջինս Կիևի Ֆրունզե փողոցում գտնվող ծննդատան՝ գազի կաթսայատան օպերատորն էր: Նրանք

բակում մաքրություն էին պահպանում, ինչպես մաև աշխատում էին որպես բեռնակիրներ: Իվան Անտոնովիչի առողջությունը քայքայվել էր բանտերում և աքսորում անցկացրած տարիներին: Աշխատանքը ծանր էր, և մա հաճախ փոխում էր քրտինքից թրջված ներքնաշապիկը, հագնում էր չորը, իսկ թաց շապիկը

կախում էր ջեռուցման կաթսայի մոտ՝ չորանալու: Երբ Լևչուկ եղբորը պետք էր ինչ-որ տեղ գնալ՝ հանդիպման կամ ծառայության, եղբայրներն ու քույրերը փոխարինում էին նրան աշխատավայրում, իսկ հետո նա լրացնում էր իր աշխատաժամերը:

Երբ երիտասարդ Միխայիլ Չիժին հեռացնում են տեխնիկումից որպես աղանդավոր հավատացյալի, նա գալիս է Իվան Անտոնովիչի տուն խորհրդակցելու, բայց եպիսկոպոսին գտնում է շատ բարձր ջերմության մեջ, հիվանդ: Չնայած դրան՝ եպիսկոպոս Լևչուկը ջերմորեն ողջունում է երիտասարդին, աջակցում, մխիթարում, խրախուսում, խորհուրդ է տալիս, թե ինչպես պաշտպանի իր իրավունքները: Այդ իմաստուն խոր-

հուրդների շնորհիվ Միխայիլը հաղթում է տեխնիկումի դեկավարության դեմ պայքարում և, այնուամենայնիվ, ավարտում միջնակարգ մասնագիտական ուսումնական հաստատությունը, չնայած որ նա ստիպված է լինում որոշ առարկաներից քննություն հանձնել ոչ թե առանձին ուսուցչի, այլ հատուկ ստեղծված հանձնաժողովի առջև: Նա ոչ մի ճնշման տակ չի հրաժարվում իր համոզմունքներից և իր դավանանքից: 1978-ին տեխնիկումն ավարտելուց հետո Միխայիլ Չիժն արդեն քարոզում է Աստծո Խոսքը Կիևի երիտասարդության շրջանում:

-Իվան Լևչուկը հիանալի պատմող էր և քարոզիչ, շարունակում է իր պատմությունը Մ. Չիժը: - Իմանալով, որ նա լինելու է տեղի ինչ-որ եկեղեցում, ասենք, Իրպեցնում, այլ վայրերից հավատացյալները նշանակված ժամին շտապում էին այնտեղ: Ավելին, գալիս էին մույնիսկ նրանք, ովքեր նախկինում բազմիցս լսել էին Լևչուկ եղբոր հուզիչ պատմությունները: Այդ պատմությունները, որ քրիստոնյաների ծանր հալածանքների և փորձությունների մասին էին, սերմանում էին վստահություն և քաջություն ունկնդիրների մեջ: Ինքը՝ Իվան Անտոնովիչը, միշտ համարձակ ու վճռական էր, գործակալների կամ ճնշողների հետ

միշտ խոսում էր առանց վախի նը-
շույլի՝ խղճալով նրանց՝ որպես
սատանայից մոլորվածների ու խաբ-
վածների՝ իրենց մարքս-լենինյան
գաղափարախոսությամբ: Նրանք
միշտ փորձում էին վերահսկել Իվան
Անտոնովիչի գործունեությունը, բայց
նա գիտեր, թե ինչպես դուրս պրծնե-
ր նրանց հսկողությունից, որպեսզի
շարունակեր իր եպիսկոպոսական

ծառայությունը :

Իվան Անտոնովիչը անկեղծ ա-
ղոթող էր, սիրում էր աղոթել հու-
գախառն լցված Սուրբ Հոգով: Տանը
նա եղբայրներին ու քույրերին
հյուրընկալում էր միշտ ջերմ և ու-
րախ, կարողանում էր նրանց լսել ու
միասին քննարկել, միասին որոշում-
ներ կայացնել: Ոչ մեկին երբեք չէր
անտեսում:

Կրակի մկրտություն

Իվան Իոսիֆի Սլավիկ (Իո-
հան Յուզուֆի Կովիչ). ազ-
գությամբ՝ չեխ: Ծնվել է 1877 թվին
Չեխոսլովակիայում, Նեպատուպ
գյուղում: 1914 թվին սկսվեց Առաջին
համաշխարհայինը, և Չեխիան
նույնպես ընդգրկված էր այդ պա-
տերազմում: Ի. Սլավիկը այդ ժա-
մանակ ծառայում էր Չեխիայի
ՊԱԿ-ում (ԿԴԵ): Երբ 1917 թվին Ռու-
սաստանում հեղափոխություն կա-
տարվեց, նրան, որպես ՊԱԿ-ի ծա-
ռայող, ուղարկում են Օդեսա: Այդ
ժամանակ Վորոնաևը Օդեսայում
արդեն եկեղեցի էր հիմնել: 1926 թվին
եկեղեցին բավականին ընդարձակ-
ված էր. տարածվել էր Ուկրաինայի
սահմաններից դուրս: Իվան Սլավի-
կի կինը սկսում է մասնակցել հա-

վաքույթների Վորոնաևի հիմնած
եկեղեցում: Նա տեղեկանում է այդ
մասին, խիստ պատժում է կնոջը,
անգամ ծեծի ենթարկում: Սլավիկը
իրականում շատ դաժան մարդ է
եղել. այդ մասին վկայում է հենց ին-
քը: Մի անգամ էլ, երբ կինը հա-
վաքույթի է գնում, Սլավիկը հաս-
տատ որոշում է կայացնում՝ հենց
ժողովարանում սպանել Վորոնաև-
վին: Հազնում է իր սպայական հա-
գուստը, վերցնում է զենքը և՝ ուղիղ
եկեղեցի: Նա կոմունիստ էր, ՊԱԿ-ի
սպա, և նրան վարկաբեկում էր այն,
որ կինը հավատում էր Աստծուն: Նա
իր հետ վերցնում է ևս երկու ծա-
ռայող (նա այդ ժամանակ Օդեսայի
գինվորական կայագործի պետն էր):
Եվ երբ Վորոնաևը մոտենում է ամ-

բիռնին, Սլավիկը նրա փոխարեն տեսնում է մի հրեշտակ՝ սուրբ ձեռքին: Այդ պահին մի քույր վեր է կենում և Սլավիկի մայրենի լեզվով՝ չեխերենով, բացահայտում է նրա բոլոր գաղտնիքները, որոնց մասին գիտեր միայն ինքը: Աստված ոչ միայն բացահայտում է նրա մեղքերը, այլև դատապարտում է դրանք: Սլավիկը հանում է գեմքը, մի կողմ է նետում, ընկնում է ծնկներին ու սկսում ողբալ, զղջալ Աստծո առաջ: Հավաքույթից հետո նրան են մոտենում իր երկու ծառայողները, փորձում են «ուշքի բերել», հանգրստացնել. նրանք չէին հասկացել ինչ էր կատարվել: Սլավիկը վերածնվում է այդտեղ: Հաջորդ առավոտ գնում է ՊԱԿ, հանձնում է կուսակցականի իր տոմսը և խնդրում իրեն ազատել աշխատանքից: Այս վկայությունը մեզ է հասել իր դստեր կողմից: Վորոնսկի եկեղեցին գնալով գործնում էր, գործում էին պարզևները, հատկապես՝ մարգարեության: Հետագայում՝ 1930 թվին, եկեղեցու առաջնորդները ձեռքակալվում են, այդ թվում նաև Վորոնսկը: Իսկ Սլավիկին ձեռքակալում են իր նախկին աշխատակիցները: Հարցաքննության ժամանակ, որպեսզի նրանից ինչ-որ բան «կորզեն», քննողներից մեկը ատրճանակով հարվածում է նրա բերանին այնպես, որ ատամները կոտրվում են: Չհագենալով

չարությունից՝ ատրճանակը խոթում է Սլավիկի բերանը ու այնպես է խառնում, որ բոլոր ատամները փշրվում են: Երբ բերում են բանտախուց, Աստված խոսում է հետը. «Ես հիմա քեզ ցույց կտամ այդ մարդու դատաստանը»: Հենց հաջորդ օրը ընկերոջ հետ մոտոցիկլետով ծանր վթարի է ենթարկվում. չի մահանում, գամվում է անվասայլակին: Սլավիկը հետագայում, երբ ազատվում է, իր հոգևոր ծառայությունը շարունակում է Օդեսայում՝ մինչև 1946 թիվը, որից հետո տեղափոխվում է Ղազախստան՝ Ջամբուլ քաղաք: Նա մինչև իր կյանքի վերջը՝ 94 տարեկան հասակը (1972թ.), Աստծո Խոսքն էր տարածում ասիական երկրներում: Վերջին տարիներին նա չէր կարողանում քայլել: Բայց քույրերը բարձրացնում էին գնում նրա մոտ, աղոթում էին, նա վեր էր կենում, քարոզում էր, հաղորդություն տալիս, անգամ ոտնվալին էր մասնակցում: Ավարտվում էր հավաքույթը, ժողովուրդը գնում էր, նա նորից անկարող էր լինում քայլելու: Նա 1956 թվից եպիսկոպոս էր: Նրան ձեռնադրել էին Լեչուկ և Բելիխ եղբայրները: Նրա ծառայության տարիներին բոլոր ավագ եղբայրները բանտերում էին, իսկ իրեն չէին ձեռքակալել միայն տարիքի պատճառով, և նա անդադար ծառայության մեջ էր:

Ծեր վարպետի դասը

Մարտական արվեստի ծեր վարպետը որոշում է այլևս երբեք չմարտնչել, բայց մի օր նրան մարտի է հրավիրում մի ինքնավստահ երիտասարդ մարտիկ, ով համարում է, որ ինքն ավելի փորձառու և ուժեղ է իր ուսուցչից: Սակայն վարպետը պարզապես նստում է և ոչ մի կերպ չի արձագանքում հրպարտ երիտասարդի մարտահրավերին: Այդ ժամանակ տղան սկսում է վիրավորել նրան, որ կարողանա հունից հանել, բայց դա էլ չի օգնում: Ի վերջո նա հույսը կորցնում է և հեռանում: Աշակերտները, ովքեր լուռ հետևում էին իրենց ուսուցչի պատասխանին, զարմանում են նրա

«արձագանքի» վրա ու քննադատում ուսուցչին.

- Մի՞թե Ձեզ համար քանկ չէ Ձեր պատիվը, - հարցնում են նրանք:

Այդ ժամանակ իմաստուն ուսուցիչը պատասխանում է.

-Երբ Ձեզ նվեր են տալիս, և Դուք այն չեք ընդունում, ապա այդ ժամանակ ու՞մ է պատկանում այդ նվերը:

- Իհարկե, նրան, ով նվիրում է,- պատասխանում են նրանք:

-Նույնը նախանձի, չարության ու ատելության դեպքում է: Եթե մենք դրանք չենք ընդունում, ապա դրանք պատկանում են նվեր տվողին,- պատասխանում է իմաստուն ուսուցիչը:

Տասնհինգ տարեկան մի տղա անհնազանդ էր իր մորը: Եթե մայրը նրան խնդրում էր որևէ բան անել կամ մի տեղ էր ուղարկում, նա միշտ իր ներսում հակառակվում էր: Բայց մի օր քարոզի ժամանակ լսելով Եփեսացիս 6:2-3 հոսքերը՝ «Պատվիր քո հորն ու մորը, որ առաջին պատվիրանն է խոստումով, որպեսզի քեզ լավ լինի ու երկար կյանք ունենաս երկրի վրա», նա խնդրեց Աստծուն. «Տե՛ր, օգնի՛ր ինձ, որ կատարեմ Քո հոսքը, որ ինձ լավ լինի, և երկար ապրեմ»: Շուտով մայրը մորից նրան ուղարկեց խանութ: Առաջին «ռեակցիան» այս միտքն էր. «Նորից նա հենց ինձ է ուղարկում», բայց հաղթելով այդ մտքին՝ ասաց. «Այո՛, մա՛յր իմ, քեզ սիրելով՝ ես հաճույքով դա կանեմ»: Երբ նա խանութից տուն վերադարձավ, իր մորը գետնին ընկած տեսավ: Նա կաթվածից մահացել էր: Ծնկի իջնելով՝ տղան աղոթեց. «Շնորհակալ եմ, Տե՛ր, որ Դու ինձ օգնեցիր հաղթելու իմ հակառակությանը, և մորս մահից առաջ ես կարողացա ուրախացնել նրան իմ հնազանդությամբ: Ի՛նչ ծանր կլիներ ինձ համար, եթե մահից առաջ մորից դառնացրած լիներ նրան»:

Հագուստի պատիվ

Մի թագավոր իր զորքով ճանապարհ է գնում: Հանդիպելով երկու սուրբ հայրերի՝ նա իջնում է մԺույգից և խոնարհվելով համբուրում նրանց աջը: Զորավարներն սկսում են տրտնջալ՝ պատճառաբանելով, որ իրենց թագավորը մեծամեծներին պատիվ չի տալիս, բայց չնչին մարդկանց մեծարում է: Այս իմանալով՝ թագավորը հրամայում է, որ չորս սնդուկ պատրաստեն՝ երկուսը արտաքինից գեղեցիկ ու քանդակազարդ, բայց լի աղբով ու ավազով, իսկ մյուս երկուսը արտաքինից տհաճ ու անշուք, բայց ոսկով ու թանկագին քարերով լեցուն: Եվ կանչելով բանբասող իշխաններին՝ թագավորն ասում է. «Գնահատե՛ք և ընտրե՛ք չորս կնքած արկղերից՝ որն ուզում եք: Նրանք ընտրում են գեղեցիկ արկղերը և բացելով տեսնում՝ որ դրանք լցված են աղբով ու ավազով: Նրանք շատ են զղջում: Թագավորն ասում է. «Դուք նայում եք մարդկանց արտաքինին, նրանց շքեղ հագուստին, բայց չեք տեսնում աղտեղությամբ լցված նրանց սիրտը: Իսկ այն սուրբ հայրերը, որոնց հանդիպեցի, արտաքուստ էին աղտեղի, իսկ ներքուստ լի էին Հոգու Շնորհով: Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը փարիսեցիներին ասաց. «Վա՛յ ձեզ, կեղծավոր դպիրներ ու փարիսեցիներ, որ նմանվում եք ծեփած գերեզմանների, որոնք դրսից գեղեցիկ են երևում, բայց ներսից մեռելների ոսկորներով և ամեն տեսակ պղծությունով լեցուն են» (Մատթ. 23:27):

«Հայ և միջնադարյան արձակի ժողովածու» գրքից

ԱՅՔ ԵԿԵՂԵՑԻՆԵՐԻ

ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

Սիրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, 2024թ. մարտի 13, 14, 15-ին Երևանում տեղի ունեցավ ԱՀՔ ՄԻԱՅՅԱԼ

ԵԿԵՂԵՑԻՆԵՐԻ հերթական համաժողովը՝ նվիրված եկեղեցիների հոգևոր կրթությանը: Համաժողովին

մասնակցում էին ԱՀՔ եկեղեցու՝ տարբեր վայրերից ժամանած եպիսկոպոս և երեց եղբայրներ: Նրանք եկել էին Ամերիկայից, Գերմանիայից, Ռուսաստանից, Ուկրաինայից, Բելոռուսից, Ռումինիայից, Բուլղարիայից, Կանադայից, Իսրայելից, Մոլդովայից, Էստոնիայից Լատվիայից, Լիտվայից, Բելգիայից, Հոլանդիայից և այլ տեղերից:

Համաժողովի նշանաբանն էր Սաղմ. 2:11-խոսքը. «*Երկիրդով Տէրոջը ծառայեցէք, Ու դողալով անկէ վախցէք*»: Եղբայրների կողմից խոսվեց Տիրոջը ծառայելու համար Աստծո վախի և երկյուղածության անհրաժեշտության մասին, որպեսզի վերակացու եղբայրները իմաստությամբ վարվեն եկեղեցիների անդամների հետ՝ հոգևոր շինություն ստանալու ու Աստծո ճանաչողության մեջ աճելու համար: Վերջում Բաբիլ եղբայրը ամփոփեց համաժողովի աշխատանքը:

Համաժողովը լավ կազմակերպված էր Էրեբունի տարածքի եղբայրների և քույրերի կողմից: Եղբայրները գիշեր-ցերեկ հյուրեր էին ընդունում օդանավակայանից, քույրերը և եղբայրները սեղաններ էին պատրաստում հյուրերի համար: Կազմակերպիչները, կարելի է ասել, քուն ու դադար չունեին. օրվա մեջ երևի թե 2-3 ժամ էին քնում: Բոլոր հյուրերը շատ գոհ էին համաժողովը բարձր մակարդակով կազմակերպելու համար: Նրանք Հայաստանից գնացին ու իրենց տեղերում պատմեցին Քրիստոնեական սիրո մասին, որ ցուցաբերված էր մեր հայ եղբայրների և քույրերի կողմից: Հյուր եղբայրները եղան նաև Հայաստանի տարբեր եկեղեցիներում ու փոխանցեցին Ավետարանի Խոսքը: Շապիկի վրա ներկայացնում ենք համագումարի մասնակիցների մեկ լուսանկար:

Արցախի և հնդիկ ժողովուրդներին նվիրված հավաքույթ

Սիրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, Աստծո անվան և փառքի համար ուզում ենք վկայել Ավետարանի Հավատքի Քրիստոնյաների եկեղեցու՝ Էրեբունու տարածքում տեղի ունե-

ցող երկու ծառայությունների մասին:

Առաջինը վերաբերում է մեր սիրելի արցախցի եղբայրներին ու քույրերին: Ամեն ամիս Երևան քաղաքի Էրեբունու տարածքի եկեղե-

ցում տեղի է ունենում հավաքույթ, որին մասնակցում են Արցախից եկած մեր եղբայրներն ու քույրերը: Պաշտամունքին մասնակցում են ոչ միայն հավատացյալներ, այլև նորահոգիներ՝ մարդիկ, ովքեր նոր են լսում Աստծո մասին՝ մոտ 230 հոգի: Հավաքույթից հետո տեղի է ունենում հացկերույթ և հյուրասիրություն: Տարածքի ծառայող քույրերն ու եղբայրները մեծ սիրով պատրաստում և հյուրասիրում են բոլոր ներկա եղողներին: Քանի որ արցախցիները բնակվում են Հայաստանի տարբեր տարածքներում, այս հավաքույթը նաև միջոց է նրանց հանդիպման: Նաև տեղի են ունենում գրույցներ ավագ եղբայրների հետ: **Հավաքույթները տեղի են ունենում յուրաքանչյուր ամսվա 2-րդ շաբաթ օրը՝ ժամը 12-ին, Երևանում՝ Էրեբունու տարածքի եկեղեցում, որը գտնվում է Խաղաղ-Դռնի 5/12 հասցեում:**

Երկրորդ ծառայությունը վերաբերում է հնդիկ ժողովրդին, որոնցից շատերը արդեն մեր հոգևոր եղբայրներն ու քույրերն են: Ամեն ամսի յուրաքանչյուր կիրակի օր տեղի է ունենում հավաքույթ Երևանում գտնվող հնդիկների համար: Հավաքույթին մասնակցում են առաջմ 160 հնդիկ: Հավաքույթից առաջ՝ երե-

կոյան ժամը 7-ին, բոլոր հնդիկների համար նույնպես տեղի է ունենում հացկերույթ, որից հետո բոլոր ներկաները մասնակցում են հավաքույթի, որի ընթացքում տեղի են ունենում ազատագրություններ, խոստովանություններ, շատ-շատերը արդեն ընդունել են Աստծո Խոսքը, մերժել են իրենց կուռքերին և ընդունել Հիսուսին որպես իրենց Տեր ու Փրկիչ: Հոգևոր բժշկություններից ու ազատագրումներից զատ, որոնք համարվում են ամենամեծ հրաշքը նրանց կյանքում, տարածքի ավագ եղբայրության մվիրավածությամբ և քույրերի ու եղբայրների սրտի հոժարությամբ բոլոր հնդիկներին ոչ միայն կերակրում են, այլև օգնում և աջակցում են հագուստի, սննդի և աշխատանք գտնելու հարցում: Հընդիկ ժողովրդին ծառայող եղբայրությունը ունի մեծ փափագ և հույս և անդադար աղոթում է, որպեսզի ապագայում Սուրբ Հոգու առաջնորդությամբ Հայաստանում առաջանա և հաստատվի հնդիկ եղբայրների ու քույրերի՝ Ավետարանի Հավատքի Քրիստոնյաների եկեղեցի: Եթե կլինեն մարդիկ, ովքեր կցանկանան աջակցել այս աստվածահաճո գործին, կարող են ցուցաբերել իրենց մասնակցությունը:

ՀՆԴԿ ԺՈՂՈՎՐԴԻՆ ՆՎԻՐՎԱԾ ՀԱՎԱՔՈՒՅԹԻՑ

ԱՐՑԱԽԻ ԺՈՂՈՎՐԴԻՆ ՆՎԻՐՎԱԾ ՀԱՎԱՔՈՒՅԹԻՑ

ԱՇԲ ԷԿԵՆԵԳԻՆԵՐԻ ԽԱՄԱԺՈՂՈՎ 2024

www.barilur.org
info@barilur.org

